

Gilbert Achcar: Två myter om vapenvilan i Gaza

(Ur [CADTM](#), 5 mars 2025. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

”Förenade för frihet för Palestina” av alisdare1 är licensierad under CC BY-SA 2.0.

Det finns två iögonfallande myter om det eldupphör i Gaza som trädde i kraft förra söndagen. Den första tillskriver överenskommelsen till påtryckningar från Donald Trump, som hade uttryckt sin önskan att det skulle vara klart innan han tillträdde sitt ämbete, och hotade till och med att orsaka ett ”helvete” om det inte skedde på det önskade datumet (som om det som människor hade upplevt i 471 dagar inte hade varit ett helvete). Givetvis utövade Trumps grupp verkligen påtryckningar för att uppnå en vapenvila (som är det lämpligaste namnet på det som började på söndagen), men myten är att påtryckningarna framställs som att Trump vred om armen på Netanyahu, så mycket att han av olika källor beskrevs som en hjälte som skulle uppnå en rättvis fred för det palestinska folket.

Sanningen är att denna myt är fullständigt nonsens! Som om den amerikanska president som gjorde Israel den allra största tjänst innan hans efterträdare, Joe Biden, fullbordade hans handling, nu har återvänt till presidentämbetet omgiven av en skara kristna och judiska sionister, varav en del nästan står till höger om Netanyahu. Som om denne man, den globala yttersta högerens ledare och en politiker som är genomsyrad av en bottenlöst reaktionär politik, på ett magiskt, eller kanske gudomligt, sätt har omvandlats till antisionist och anhängare till det palestinska folket.

I själva verket stod det klart för alla – och först och främst för Biden, som offentligt klandrade

Netanyahu för det efter att han i juli förra året hade tagit emot honom i Washington – varför den israeliska premiärministerns vägrade gå vidare med det avtal som den amerikanska administrationen förra våren skrev med hjälp av Kairo och Doha. I första hand var avsikten att beröva både Biden och Kamala Harris, när hon ersatte den sistnämnda som demokratiska partiets kandidat, en bedrift som de hade kunnat vara stolta över under presidentvalskampanjen. Det var också uppenbart att Netanyahu, som besökte Trump i hans herrgård i Florida efter sitt besök i Washington, lovade den sistnämnde att han skulle garantera honom en vapenvila om han vann valet. Efter sitt möte med Trump sa Netanyahu till journalisterna att han ”verkligen var angelägen” om att nå en överenskommelse, och tillade: ”vi jobbar på det”.

I själva verket utnyttjade Netanyahu myten om Trumps påtryckningar på honom – som den sistnämndas representant till Mellanöstern, Steve Witkoff, en första rangens sionist, var ivrig att bekräfta – för att övertyga sina allierade inom den sionistiska yttersta högern att gå med på avtalet. Medan media var tysta, eller nästan tysta, om de faktiska påtryckningar som Egypten och Qatar, på Trumps representants ihärdiga begäran, utövade på Hamas, så var myten utbredd på ett sätt som passade Netanyahu. Men han lovade Smotrich och Ben-Gvir att överenskommelsen inte skulle gå längre än sitt första skede. Smotrich godtog löftet medan Ben-Gvir avgick ur regeringen och sa att han skulle fortsätta att stöda Netanyahu i Knesset, och att han skulle återvända till regeringen så fort kriget i Gaza återupptogs.

De sionistiska väpnade styrkornas befälhavare utövade påtryckningar för överenskommelsen, som ett svar på trycket från den israeliska allmänheten att befria gisslan som hölls på Gazaremsan. Den tidigare försvarsministern Yoav Gallant avgick till och med i protest mot Netanyahus förhållning av att godta överenskommelsen. De vet allihopa att denna överenskommelse bara är en tillfällig vapenvila som kommer att göra det möjligt att få den civila gisslan frisläppt, och att armén därefter kommer att fortsätta sitt fälttåg. Det starkaste motivet för den sionistiska armén och samhället att fortsätta kriget och ockupationen är förstås Hamas påstådda utplacering av beväpnade män, som med stor entusiasm försöker visa att de fortfarande kontrollerar invånarna på Gazaremsan! Alla som tror att den nuvarande vapenvilan kommer att leda till att kriget slutligen upphör och följs av att den sionistiska armén drar sig tillbaka från Gazaremsan hänger sig åt önsketänkande och drömmar.

Den andra myten är delvis förknippas med den första, genom att framställa den nuvarande vapenvilan som en stor seger för Hamas. Förra lördagen utfärdade rörelsen ett pressmeddelande där den hävdade: ”Slaget under Al-Aqsa-floden har fört oss närmare ett slut på ockupationen, frigörelse och, om Gud vill, ett återvändande.” Detta är ett nytt exempel på det irrationella, magiska tänkande som åtföljde operationen den 7 oktober, och utgjorde ett förspel till det otäckaste och mest fruktansvärda kapitlet i den långa tragedi som har drabbat det palestinska folket. Den ledde också till att Hamas’ allierade i ”Motstånd saxeln” föll samman: Hizbollah i Libanon har fått ett avgörande slag, Assad-regimen föll samman i Syrien, och den iranska regimen har blivit livrädd. Så bara huthiernas Ansar Allah i Jemen är kvar på slagfältet, och utnyttjar sina raketangrepp under sin sekteriska konflikt med andra jemeniter och det saudiska kungadömet. Huthierna företräds bäst av sin militära talesman, Yahya Saree, som efter Ahmed Said [en egyptisk programledare på Gamal Abdel-Nassers tid] och Muhammad Saeed al-Sahhaf [Saddam Husseins talesman] har blivit en ny symbol för arabiskt skrävlande, och till och med blivit löjligare än dem.

Inför det formliga folkmord som folket i Gaza har utsatts för (det finns ringa tvivel om att det totala

antalet döda, inklusive de som har dött på grund av de förhållanden som invasionen har skapat, överstiger 200.000, för att inte tala om antalet som har drabbats av alla möjliga permanenta fysiska och psykologiska skador, som säkert är högre); den sionistiska arméns förnyade ockupation av Gazaremsan efter att ha varit borta från den i nästan 20 år, och därmed har gjort det möjligt med en självförvaltning av Gaza; deras förstörelse, i en omfattning som historien inte har bevittnat någons sedan Andra världskriget; ödeläggelsen av Gazas miljö och andra livsnödvändigheter; frisläppandet av hundratals fångar från israeliska fängelser, samtidigt som tusentals har arresterats eller arresterats på nytt; och den sionistiska regeringens och bosättarnas upptrappade fascistiska angrepp på Västbanken och deras krypande annektering av den – att någon inför denna enorma katastrof hävdar att det som hände är en seger för Palestinas folk, som förde det ”närmare ett slut på ockupationen, frigörelse och ... ett återvändande” är värre än nonsens, och visar på en brist på skam och anständighet.

Det är troligt att Trump kommer att återvända till det ”Århundradets avtal” som hans sionistiska svärson formulerade under sin första presidentperiod, och som Palestinska myndigheten i Ramallah avvisade på grund av dess stora orättvisor mot palestiniernas rättigheter. Med hjälp av Förenade Arabemiraten planerar man att lägga liknande formuleringar avseende Gaza till ”överenskommelsen”. Förenade Arabemiraten förbereder sig också för att skicka trupper till Gazaremsan för att stöda Mohammed Dahlans roll som övervakare. [Dahlan är tidigare chef för en av PLO:s säkerhetstjänster och var, med stöd från George W Bushs administration, huvudorganisatör av det misslyckade försöket att slå ner Hamas i Gaza 2007. Han hamnade till slut i landsflykt i Förenade Arabemiraten.] Precis som Trump har detta som mål att fullborda likvideringen av palestiniernas sak för att röja vägen för en genomgripande normalisering mellan den sionistiska staten och de återstående arabiska staterna, främst bland dem det saudiska kungadömet. Ett ytterligare mål är att maximera hans personliga och familjeintressen i verkliga ”århundradets avtal” med de arabiska oljestaterna rörande fastigheter och finanser.